

ת"פ 31178/12/13 - מדינת ישראל נגד ד. ש. ר.

בית משפט השלום ברחוותה

12 Mai 2014

ת"פ 31178-12-13 מדינת ישראל נ' ר. (עוצר)

בפני כבוד השופטת אפרת פינק
ה הנאשם
מדינת ישראל
נגד
ד. ש. ר. (עוצר)
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטני

ב"כ הנאשם עו"ד דורון מורל

הנאשם הובא על ידי שב"ס

הכרעת - דין

פתח דבר

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו שלושה אישומים.
2. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין"), אשר יוכסה לו באירוע הראשון שבאים הרាលון; כמו כן החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באישום השני.
3. החלטתי להרשייע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באירוע הראשון שבאים הרាលון וכן להרשייע בעבירה של איומים כלפי הוריה של המתלוונת, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באירוע השני שבאים הרាលון; כמו כן החלטתי להרשייע את הנאשם בעבירה של תקיפה נגד בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באישום השלישי.

מבוא

עמוד 1

4. התקיך שלפני מגולל טרגדיה משפחתית, כאשר הנאשם והמתלוננת שהם בני דודים נשאו למרות התנגדות משפחותיהם, נקלעו למצוקה כלכלית ולקשיים בהתמודדות עם מצוקות היוםיום, וכתוצאה מכך להתרדרות ביחסים שהובילה בסופה של דבר לאירועים המפורטים בכתב האישום.

5. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו שלושה אישומים: באישום אחד, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ושתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; באישום השני, עבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; ובאישור השלישי, עבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

6. לפי המיחס לנאים באירוע הראשוני שבאישור הרាជון בכתב האישום, ביום 4.12.13 בביתם של הנאשם ושל המתלוננת, על רקע הערת המתלוננת לנאים כי הוא מבזבז כסף על אקו"רים עת הם מצויים במצבה כלכלית, הנאשם תקף את המתלוננת בנוכחות ילדיהם בכר שזכה אותה בחזקה בראשה. בעוד המתלוננת מנסה להסתגר בחדר עם ילדיה, נכנס הנאשם בכח להכותה בנוכחות ילדיהם בכר שהשליכה למיטה והכה את ראהה ואת אוזנה תוך כדי שהילדים צורחים וובוכים. בנסיבות האמורות יצא הנאשם מהחדר ושב חזרה להכות את המתלוננת בכר שדחף אותה לרצפה ובוואה שרואה על הארץ בעט בה בגבה ודרך על צלעותיה. זאת ועוד, הנאשם איים על המתלוננת בכר שאמר לה שם תחולן עליו במשטרה כפי שעשתה בעבר, כאשר יצא מהכלא ירצה אותה וזאת במטרה להפחידה או להקניתה. בהמשך כאמור, עת נרדם הנאשם, נטלה המתלוננת תיק, ויחד עם ילדיהם, ברחה לבית הוריה. כתוצאה מהאמור, בטיפול רפואי אובחן אצל המתלוננת רגשות בבطن, חוסר יציבות ושטף דם באוזן ימין וכן הופנתה למין קבלת טיפול רפואי.

לפי המיחס לנאים באירוע השני שבאישור הרាជון בכתב האישום, ובהמשך לאמור, התקשר הנאשם לבית הוריה של המתלוננת ובשיכחה עמו עלייהם בכר שאמר "המשחק הזה יעלה לכם ביוקר ... אני נשבע לכם בקיור של אמא שלי, אם אני ישב בבית סהר בפעם הזאת אני בן זונה אם אני לא גומר את כולכם, את כל המשפחה ואני מאים הפעם", וזאת במטרה להפחידם או להקניתם.

7. לפי המיחס לנאים באישום השני שבכתב האישום, ביום 9.9.13, עת הלכו הנאשם והמתלוננת לרבענות האזרחית ברחובות על מנת למלא טופס בקשה משותפת לגירושין, לאחר שהמתלוננת חתמה על הטופס, סרב הנאשם לחתום על הטופס. בהמשך כאמור, כאשר שבו בני הזוג לבitem, הכה אותה הנאשם בראשה. בהמשך, עת נרגע הנאשם, חתום על טופס הגירושין.

8. לפי המיחס לנאים באישום השלישי שבכתב האישום, חמישה חדשים לפני יום 5.12.13, עת שב הנאשם מהעבודה בבית שאל הנאשם "מה? לא הכנת? אין לי בשר לאכול" והכה את המתלוננת בראשה.

9. בכירתו מסר הנאשם, ביחס לכל האישומים, כי לא תקף את המתלוננת ולא הכה אותה. הנאשם הודה, כי היו ייכוחים בין המתלוננת, אולם טען כי המתלוננת אמרה עלייו כי תלו למשטרה, כאשר הוא בא לחבק אותה. ביחס לאישום המיחס לו איומים כנגד הוריה של המתלוננת מסר, כי "אכן התקשר והיה דין ודברים בין הצדדים".

התשתית העובדתית

10. קודם לאירועים נשוא כתב האישום היו הנאשם והמתלוננת נשואים כሆמוני שנים ולהם שלושה ילדים.

11. הנאשם והמתלוננת הם בני דודים שנישאו למרות התנגדות הוריהם. הוריה של המתלוננת לא היו מוכרים

מהניסיונוין, הן בשל היומו של הנאשם בן דודה של המתלוונת והן לאור השכלתו המוגבלת (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 69, שורות 22 - 27; ובעמ' 87, שורות 1 - 2).

12. אין מחלוקת, כי התקופה הרלבנטית לכתב האישום הייתה לא פשוטה עבור הנאשם והמתלוונת. היחסים בין בני הזוג היו מתחים והתקשורת ביניהם הייתה לקויה. בין בני הזוג פרצו מריבות תכופות בין היתר על רקע מצוקה כלכלית קשה, ובני הזוג אף שקו להתגרש (ג/1). בשל המצוקה הכלכלית נזקקו בני הזוג להלוואות והם נקלעו לחובות (ג/3; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 87, שורות 8 - 14). הנאשם הועסק באותה תקופה כנהג משאית בחברת "טרה" - החברה המרכזית להפצת משקאות. הוא עבד במשך מ-00:00 עד 15:00 הצהרים. המדובר בעבודה לא פשוטה שהוסיפה למתח המשפחה. יתר על כן, משוכרתו של הנאשם לא הספיקה לכלכלת המשפחה (ג/5; ג/6). באותוה תקופה אף התקשו בני הזוג לרכוש מזון די צרכם והנ帀ה נגה לרכוש מוצרי מזון מוזלים במקומם עבודתו (ג/4). המתלוונת חשה בנהאם, כי הוא מבזבז כספים וכי נשאר בידו כסף שהוא אינו מקצה לצרכי הבית ומריבות רבות ביניהם נסבו על נושא זה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 75 - 77). קשיי נסף שחוו בני הזוג נבע ממחלה קשה שממנה סבל אביו של הנאשם אשר היה מאושפז באותה העת בבית חולים בטיפול נמרץ. אין גם מחלוקת כי הנאשם היה טרוד ומדוכא מאד בשל מצבו של אביו והמתלוונת לא ידעה כי מצב האב קשה כל כך (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 52; בעמ' 54; ובעמ' 71). במהלך התיק התברר, כי למורת המצב הקשה שלו נקלעו בני הזוג, הם עודם אוהבים זה את זה ומעוניינים להמשיך את הקשר ביניהם.

13. ביום חמישי, 5.12.13, הגיעו המתלוונת למחלקה לרפואה דחופה בבית החולים "אסף הרופא". בדוח הרפואית נרשמה סיבת הפניה כדלקמן: "חבלה בראש אלימות, אוזן ימין, סחרחות מתאמול. כאב בצלעות צד ימין", "לפי דבריה אלימות משפחה יום טרם פניתה". כמו כן צוין בדוח, כי בבדיקה הגופנית נמצא "ראש ופנים - רגשות פאריטלית ימנית. שפssh אוזן ימין. ללא מצוקה נשימתית. אין חבלות חיצונית. ריגשות על פני הצלעות ... שפssh שטחי ברך שמאל" (ת/1).

14. המתלוונת הדגישה, כי בעקבות אירועי יום 13.12.13 סבלה מכאב ראש, אולם צינה כי פעמים רבות היא סובלת מכabi ראש ומגרנות (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 63, שורות 11 - 18). עוד צינה, כי היא נופלת באופן יומיומי בשל סחרחות ומגרנות (שם, בעמ' 64, שורות 3 - 11).

15. בהמשך לבדיקה הרפואית ולתלוונתה של המתלוונת אודות אלימות, הגיעו עובדת סוציאלית מבית החולים לשוחח עמה.

16. לפי סיכום הייעוץ של השירות הסוציאלי בבית החולים, המתלוונת מסרה כי הגיעו לבית החולים לאחר שהנאשם הכה אותה והיא ברחה בבית הוריה. המתלוונת מסרה כי היא מסרבת לעבור למען לנשים מוכחות וכי משפחתה תומכת בה. לפי הסיכום, המתלוונת מודעת למצובה שנמשך כבר שנים והוא מטופלת במרכז דולב ברחוות לנפגעות אלימות במשפחה. עוד ציין, כי דוחו למשטרת והשוטרים הגיעו לגבות עדות (ת/16). לדברי המתלוונת בעדותה, לא היה לה עניין בהגשת תלונה במשטרת נגד הנאשם, מבל' שהוא בקשה זאת, והתחילה לשאול שאלות (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 54, שורות 30 - 32). המתלוונת הדגישה כי לא בקשה שיתערבו בעניין (שם, בעמ' 55, שורות 1 - 7).

17. בהמשך לכך הגיע לבית החולים השוטר מקסים לוצקי. זכרון הדברים שרשם הוגש בהסכם לעצם אמירת הדברים ולא לעניין אמירות תוכנם (ת/5). לפי המזכיר, לוצקי שוחח קודם קודם עם העובדת הסוציאלית שמסרה כי המתלוונת אינה מעוניינת להגיש תלונה במשטרת. בשיחה של לוצקי עם המתלוונת מסרה כי היא מעוניינת להגיש תלונה, אולם פוחדת מהנאשם שהיה בכלל בשיל אלימות ואמר לה כי אם שוב תחולון עליו "הוא יפרק אותה". עוד מסרה

לולצקי, כי היא תגיש תלונה במשטרה ביום ראשון, משום שהיא מכינה מסמכי גירושין אצל עורך דין.

18. ביום 5.12.13 הגישה המתלוננת תלונה במשטרה.

19. המתלוננת הסבירה בעדותה, כי המתינה עם הגשת התלונה משום שהיא לה חשוב יותר קודם לפנות לבית החולמים. המתלוננת הודהה בחקירתה הנגדית, כי סביר שאם האירוע היה בעינה באמת חמור וקשה היהתה מגישה תלונה במשטרה באותו יום (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 62, שורות 8 - 16).

20. לדבריה של המתלוננת, ביום 4.12.13 הגיעו הנאשם מהעובדה, תחילת חיבק אותה ונישק אותה וביקש כי יילכו יחדיו לבקר את אביו בבית החולים. הנאשם אמר למתלוננת שאחותה יכולה לשומר על הילדים. המתלוננת התעכבה על כך שאמר את הדברים בעובדות. לאחר מכן האכילה את הילדים והחל ביניהם וכוח על רקע כלכלי. בין היתר אמרה המתלוננת שצריך לשלם לוועיד וטענה כלפי הנאשם שלא יתכן שהוא אקווריום ודגים כאשר צריך כסף לאוכל. לטענתה, הוא דבר בטלפון ובשל כך שהיתה בלחש וצעקה שהוא צריכה כסף (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 52). המתלוננת מסרה כי לקחה את הילד לשירותים והנאשם אמר "מה את לא רואה שאין מדובר בטלפון" ואז הוא נתן לה מכח בראש עם היד שלו. היא נרתעה, אמרה לו שלא ירים עליו יד ונכנסה לחדר. הנאשם נכנס לחדר דחף אותה על הרצפה ובעט בה בצלע הימנית. הבית אמרה לו שיפסיק ואז החל לישון. בהמשך לכך עזבה את הבית עם הילדים והלכה להוריה (שם, בעמ' 53).

21. המתלוננת הוסיפה וכי לאחר מכן נוצרה שחתה בՁפה באזור הראש והוא לה כאבי ראש וכי הלכה להידק בבית החולים על מנת לבדוק שמצבה תקין (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 59).

22. עוד הוסיפה המתלוננת ומספרה, כי טרם הלכה להוריה התקשרה אליהם ומספרה כי הנאשם הכה אותה ושאלה אם ניתן לבוא אליהם (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 61, שורות 1 - 8).

23. לדבריה של המתלוננת, באותו יום התקשר הנאשם להוריה ואימם עליהם והיא הקליטה את השיחה באמצעות טלפון סלולי. הוריה ידעו שהוא מקליטה את השיחה ביןם לבין הנאשם (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 1, שורות 10 - 17; ובעמ' 80).

24. במהלך חקירתה במשטרה דווחה המתלוננת על מקרים נוספים שבהם הנאשם תקף אותה. הודיעותה של המתלוננת לא הוגשו לבית המשפט.

25. במהלך עדותה במשפט ניכר, כי אין למתלוננת עניין לחזור ולספר על דברים נוספים שעלהם דווחה במשטרה.

26. המתלוננת דווחה במשטרה אודוט אירוע שאירע ביום 9.9.13 לאחר שבני הזוג הלו כרבות במטה להגיש טופס בקשה לגירושין. הודיעותה לא הוגשה לבית המשפט. אין מחלוקת, כי את טופס הבקשה לגירושין מלאה המתלוננת. בנסיבות הבקשה רשמה "אלימות של בן הזוג פיסית ומילולית קשה, ואיומים ברצח". הטופס חתום על ידי בני הזוג (נ/ז), וזאת למראות שהנאשם לא היה מודע לדברים שכתבה המתלוננת ויתכן כי השלימה אותם לאחר שהוא חתום על טופס ריק. המתלוננת העידה כי רשמה זאת על מנת לסייע לקבללת גט מהיר (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 68). הרוב ברבות סבר שבני הזוג לא מעוניינים באמת להתגרש, והמליץ להם לשוב ולהשוו על העניין והשנים עזבו את המקום (שם, בעמ' 67).

27. המתלוננת העידה על האירועים שאירעו לאחר שעזבו את בית הדין הרבני. תחילת אמרה בעדותה "לא היה כל כך הרבה, פשוט באנו הביתה והוא צחק צזה...". לאחר מכן הוסיפה "הוא טפח לי צזה, הלאץ, שרציתי להתגרש, ולאחר

כך צחקונו ולא היה מעבר לזה כלום" (**שם**, בעמ' 57 ובעמ' 58, שורות 3 - 14). בהמשך הוסיפה "היתה מכיה צאת של מן צחוק צזה, הלצה, לפי דעתך זה נראה מכיה צאת, אני לך חתמי את זה כי חשבתי שאלו הוא הולך לפגוע או משחו צזה ונורתעת, אבל הוא אחר כך צחק ודיברנו" (**שם**, בעמ' 61, שורות 21 - 22).

28. עוד הוסיפה ותיארה אירע שARIOU חמישה - שישה חדשים לפני שהגיעה למשטרה. לדבריה, היה חסר אוכל בבית והנאם שאל איפה האוכל. המתلونנת אמרה שאון לה כסף לקנות ושוב התעוור ויכול כלכלי ואז "הוא נתן לי מכיה צאת בראש זהה" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 58, שורה 28).

29. בעדותה הודתה, כי במשטרה מסרה באחת החקירות כי אותו אירע חדשים - שלושה לפני כן ואילו בחקירה אחרת אמרה שהוא ארבעה - חמישה חדשים לפני כן. לעניין זה ציינה בעדותה "יכול להיות שהה לא היה צזה חשוב, או שזה לא היה ... אני לא זכרת את הכל בבירור, יש לי קצת بكل אותן מכל העניינים האלה, מהתרגשות, לא יודעת מה להגיד" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 67, שורות 5 - 6).

30. הנאם נחקר לראשונה רק ביום 6.12.13.8. אמן ביום 6.12.13.6 עשתה המשטרה ניסיונות לאתר את הנאם, אולם לא הצליחה (**ת/6 - ת/12**). לדברי הנאם, אמן סבר, כי המתلونנת הגישה תלונה נגדו למשטרה, אולם רק ביום 8.12.13 התקשרו וזימנו אותו למשטרה והוא הגיע בו ביום (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 96, שורות 17 - 25; **ת/3**, שורות 36 - 37).

31. בחקירתו מסר, כי ביום 5.12.13.5 חזר מביקור אצל אביו המאושפץ במחלה לטיפול נמרץ בבית החולים וביקש מהמתلونנת כי תבוא עמו לבקר את אביו. הנאם הציע כי ישארו את הילדים אצל אחותה של המתلونנת והוא החלה לקלול ולצעק. לדבריו, היא כל הזמן מקללת וצעקה שאון לה אוכל ואון לילדים מה לאכול. היא אמרה שהיא יוצאה מהבית ודרשה שуд שתחזור לא יהיה בבית. כאשר ניגש אליה ורצה לחבק אותה ולברר מה קרה "היא צעקה אל תיגע بي, אני אתקשר למשטרה ואני אתה מרבייך לי". לשאלתו מה קרה היא אמרה "אתה יודע שנפלתי היום?". כאשר אמר שהוא הולך הולך הולך לצעק "אתה מרבייך לי, אתה מרבייך לי". הנאם ביקש שלא תצעק ליד הילדים, ואז שוב קיללה, יצא מהבית עם הילדים ודרשה שלא יהיה שם כאשר תחזור. הנאם מסר, כי עזב את הבית כעשור דקות לאחר מכן, יצא מהבית עם הילדים ודרשה שלא יהיה שם כאשר תחזור. הנאם שוכן מאיימת כל הזמן שתהא אולם והוא יחסה לילדים ובין היתר קיללה את הילדים ואיימה כי תרצח אותם. הנאם טען שלא נגע במתلونנת, לא תקוף אותה ולא איים עליה (**ת/2**).

32. בחקירתו הנוסף של הנאם ביום 11.12.13 מסר, כי היה ויכול בין לבין המתلونנת, משומם שלטענתה הוא מבזבז כסף ואין מה לאכול בבית. עוד ציין כי הוציא ונתן לה 400 ₪. הנאם הכחיש כי הכה את המתلونנת, הרבייך לה ודוחף אותה ואמר שהיא משקרת. כמו כן ציין כי יש לו הקלהות שבהן המתلونנת אמרה אותו לכלא אולם הוא לא מעוניין להציג אותן בשלב זה ויציג במשפטו. הנאם מסר כי המתلونנת אמרה לו שהוא נפלה והוא בכתה מהרגע שנכנס לבית, אולם הוא לא התייחס אליה ממשום שהוא מטיפול באביו. עוד הוסיף בחקירתו, כי רצתה להתגרש אולם המתلونנת לא הסכימה לחתת לו גט. לטענתו, הם הלכו לרבענות, אולם המתلونנת לא הגישה בסופו של דבר את הטפסים. הנאם טען שלא נגע במתلونנת ביום שבו הלכו לרבענות. כמו כן הכחיש, כי בהזדמנות נוספת, חמישה או ששה חדשים קודם לכך, שאל אותה מדוע אין אוכל בדירות והכה אותה. הנאם מסר, כי במשך שלושה - ארבעה חודשים קודם לכך, מאז שהלכו לרבענות, כלל לא נגע בה. לטענתו, ביום 5.12.13 יצא מהבית כעשור דקות אחרי היוכוך ביניהם. הנאם הכחיש, כי באותו יום התקשר להורייה של המתلونנת (**ת/3**).

33. בעדותה הוסיף, כי בשל עברו הפלילי, נהגה המתلونנת לאיים עליו, כי תגישי נגדו תלונה למשטרה, וזאת גם אם רק התקרב אליה על מנת לחבק אותה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 88, שורות 1 מ- 10). לטענתו, המתلونנת מסיטה את

הילדים נגדו ולפיכך גם הילדים חושבים שהוא מכח את המתלוונת בכל פעם שהוא ניגש לחברק אותה (**שם**, שורות 20 - 23).

34. בעדותו מסר באשר לאיורע שאירע ביום 9.9.13, שכאש יצאו מהרבנות "היא שמה את הטופס בתיק ואז הלכנו, אז טפחתי לה על הכתף ושאלתי אותה את רצינית שרצה להתגרש והוא צחקה" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 90, שורות 28 - 30).

35. הנאם הבהיר בעדותו כי הכח את המתלוונת באירוע נוסף ומסר "אני פתחתי את המקרר וסגרתי את המקרר. בחיים לא נתתי לה מכח בראש. פתחתי וראיתי שאין אוכל סגרתי אולי בעצבים לא יודע אבל היא הגעה למכח בראש, לא יודע. לא נגעתי בה" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 91, שורות 20 - 21).

36. בתם של הנאם ושל המתלוונת, שהוא קטינה בת 5.5 שנים (להלן - "**הקטינה**"), נחקרה על ידי חוקרת ילדים ביום 12.12.13. קלטות החקירה ומילוי ההחלטה הוגשו לבית המשפט והקטינה לא העידה (**ת/19/1 ו-2; ת/17**). בחקירה סיפרה הקטינה כי היה ויכוח בין הוריה על אוכל ואז אביה החל לצעוק ואחר כך הרביז לאמא בראש ובגב חזק והוא בכתה. לאחר מכן היא עצרה את אביה ואז הילכו לסבא ולסבתא. עוד הוסיפה, כי המשטרה לקחה את אביה (**שם, תמליל קליטת ראשונה**, בעמ' 6). הקטינה הוסיפה, כי לא התגעעה לאב้า כי הוא אמר שאחינו נמות. גם אם הוא אמר לזה, גם אמא וגם לנו...". עוד ציינה כי אמה התלווננה על כך שאביה אקווריום גדול ודגים בעת שאכלו, וכי אחיה עשה פיפוי במכנסיים ואז אביה החל לצעוק ולהרביז לאמא בראש חזק ובגב וכי כל הילדים פחדו שהוא ירוג אותם. לטענתה, אביה דחף את אמא וכי נפלה על המיטה של אחיה. לאחר מכן אמר אביה להル לשון והם נסעו לסבא וסבתא (**שם**, בעמ' 7). הקטינה חזרה על עיקרי הדברים הללו מספר פעמים (**שם**, בעמ' 9-18).

37. בטופס סיכום העדות שערכה חוקרת הילדים, גבי אוריין סלמה, חזרה על עיקרי השיחה עם הקטינה. לגבי מהימנותה של הקטינה ציינה "... תיארה אירוע חד פעני בו אביה הכח את אמא. את האירוע מסרה במילח חופשי ... דבריה עוגנו בקונטקט ספציפי של מקום ונסיבות וככלו ציטוטים, הדגמות, פרטיטים רבים ... וכן מוטיבים דינאים של אלימות בתחום המשפחה. מכיוון שבדבריה באו לידי ביטוי מגמת השחרה כלפי אביה וזיהום, שייתכן ונבעו מדייבור ממושך ותשואל מרובה, שהשפיעו על צורת מסירת הדברים, אני מתקשה להתרשם ממהימנות דבריה. אין בקביעה זו לציין שהדברים לא התרחשו, אלא שאיין בידי את הכלים להתרשם ממהימנות דבריה" (**ת/18**).

38. בעדותה של חוקרת הילדים בבית המשפט הסבירה מדוע התקשתה בהערכת מהימנותה של הקטינה. בשיחה עלה שהיא מאד קרובה לאמא וمب艰苦ת מאביה להפסיק ומדובר עשוי להוביל להעצמת הסיטואציה. בנוסף, הקטינה הייתה חשופה לדברים שנאמרו באופן שעשו להוביל לזיוהם עדותה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 37).

39. הנאם נחקר פעמיים נוספים ביום 13.12.13 בשעה 08:44. בחקירה זו עמד על כך שלא התקשר להוריה של המתלוונת (**ת/4**).

40. בעימות שנערך בין הצדדים באותו יום בשעה 09:17 חזרו הצדדים, כל אחד על גרטתו. המתלוונת הטיחה בנאשם, כי תקף אותה, הרביז לה, בראש ובגב, וכי זרק אותה על הרცפה ובעט בה בגב ובלצלעות. המתלוונת מסרה, כי בזמן שאכלה יחד עם הילדים, הילד עשה פיפוי במכנסיים, החל ויכוח ביניהם על אקווריום והוא הכח אותה את הילדים לחדר. הנאם נכנס לחדר והרביז לה ודחף אותה לרצפה ואז בעט בה. הנאם טען, כי לא נגע בה וכי היא זו שקיילה אותו ואיימה שתרצח את הילדים. המתלוונת הוסיפה והטיחה בו, שכחודשים קודם לכן הייתה לו התפרצות נוספת והוא נתן לה מכח בראש. כן תיארה אירוע שבו הכח אותה לאחר שהלכו לרabenות. הנאם טען, כי הדברים לא היו ולא נבראו וכי המתלוונת כל פעם מאימתה שתחזמי משטרת. הנאם חזר על כך שיש לו קלטות של המתלוונת אולם הוא יציג במשפט. במהלך העימות השמיעה המתלוונת את הקלחת השיחה בין הנאם לבין הוריה.

41. בהקלטה נשמע הנאשם אמר את הדברים הבאים: "המשחק הזה יעלה לכם ביוקר" (**ת/15**, 05:00). "אני נשבע לך בלבך של אמא שלי, אם אני יושב בבית הסוהר בפעם הזאת. אני בן זונה אם אני לא גומר את כל המשפחה. אני מאיים הפעם". זה נגמר מספיק. אני ישבתי שנה שלימה" (**ת/15**, 12:06), "הפעם אני מבטיח לך אני אשב בבית סוהר. לא מעוניין אותו. אבל הפעם אני לא אשtopic" (**ת/15**, 12:06:54). כל הדברים תועדו גם בזיכרון דברים של שוטר שהאזין להקלטה (**ת/13**).

42. הנאשם טען בעימות, כי לא שוחח עם אביה של המטלוננט, וכי כלל אינם מזוהה את קולו שלו עצמו או את קולו של האב. כמו כן ציין כי לא דיבר עם הוריה של המטלוננט מאז שעזב את הבית (**ת/20**).

43. בשיחה שערך החוקר ייב עמרם עם המטלוננט ביום 16.12.13 מסרה, כי תחילת הנאשם לא הסכים לחתום על המסמכים ברבנות, ובשובם מהרבנות הכה אותה. רק לאחר מכן, כאשר נרגע, הסכים הנאשם לחתום על המסמכים (**ת/14**).

44. גם הוריה של המטלוננט נחקרו במשטרתoca והיעדו בבית המשפט. כאמור, הוריה של המטלוננט, הם למעשה דודים של הנאשם (אביה של המטלוננט הוא אחיו של אביו), אולם היחסים עם הנאשם לא היו טובים מאז נישואיו עם המטלוננט.

45. אמה של המטלוננט, גב' א. ר., מסרה בעדותה, כי המטלוננט התקשרה אליה בסביבות השעה 14:00 או 15:00 ביום 13.4.12.13, ואמרה לה כי יש אלימות בבית ושהלה אם היא יכולה לבוא לביתם של הוריה. לדבריה התקשרה לבעה, אביה של המטלוננט, וביקשה כי יאוסף אותה אולם הוא מסר שהוא עסוק ושhai תיקח מונית לבית. בערב שוחחה עם המטלוננט, אשר סיפרה לה שהhaftפה מרובה בשל אקורדים שהנאים רכס, כאשר אין להם כסף לרכוש די חזון. המטלוננט סיפרה לה שבתקופות זאת הנאים נתן לה מכות בראש והפיל אותה (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 11 - 12). אמה של המטלוננט הוסיפה, שכארה המטלוננט התקשרה אליה, לא יכולה היהת לצאת לעבודתה ולנסע לסיע לה. גם בעלה לא יכול היהת לצאת לעבודה ומטעם זה אמרה למטלוננט שתיקח מונית. אמה של המטלוננט הביעה חריטה על כך שלא נחלצה לעזרתה של המטלוננט (**שם**, עמ' 16 - 17).

46. עוד הוסיפה אמה של המטלוננט, כי באותו ערב של יום 13.4.12.13, הנאשם התקשר ובקש לשוחח עם המטלוננט, אולם היא נחנה בחדר השני ומתעם זה לאפשרה לנאים לשוחח עמה. בעקבות זאת הקול שלו עלה לאט והוא החל לצעוק ואמר "עוד פעם תחלתם את המשחק המלוכלך זהה", "אם אני אשב בכלא בפעם זו אני נשבע בלבך של אמה" "אני אראה לכם מה" "אם הילדים לא יהיו אצלך אז אני גם לא אעת להם להיות אצלך". (**המטלוננט-א.פ**) (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 13, שורות 7 - 20). לדבריה, המטלוננט הייתה בחדר השני הקיליטה את השיחה באמצעות טלפון בזק. תחילת טענה, כי היא ידעה על הקלטה השיחה (**שם**, עמ' 14, שורות 1 - 8) ציינה שהיא והן בעלה ידעו על הקלטה השיחה (**שם**, עמ' 22, שורות 1 - 11). בהמשך הודהה, כי במהלך השיחה לא ידעו שהמטלוננט מקליטה אותה (**שם**, שורות 30 - 32).

47. גם אביה של המטלוננט, מר. א. ר., העיד בבית המשפט. לדבריו, אשטו התקשרה אליו ואמרה שהנאים הרבייצ' למטלוננט. הוא היה בעבודה ולא יכול היהת לצאת ומטעם זה אמר לאשטו שתגיד למטלוננט לקחת מונית לביתם. בעבר, כאשר הגיע הביתה, שוחח עם המטלוננט אשר סיפרה לו שהנאים הרבייצ' לה (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 28).

48. עוד הוסיף אביה של המטלוננט, כי לחרת שוחח עם הנאשם ושאל אותו האם הרבייצ' למטלוננט. לטענתו, בתגובה החל הנאשם לצחוק וכעס עליו שאינו מבקר את אחיו, שהוא, כאמור, אביו של הנאשם (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 29). עוד הוסיף, כי אשטו נתנה לו לשוחח עם הנאשם לאחר שהיא שוחחה עמו. המטלוננט נחנה באותה העת בחדר השני. אביה של המטלוננט ציין, כי לא ידע על הקלטה השיחה בזמןאמת ורך במשטרת נודע לו הדבר (**שם**, עמ' 32).

49. עדותו של הנאשם בבית המשפט הודה כי שוחח עם הוריה של המתלוננת ביום 13.12.4. לטענותו, לא אמר אמת במשפטה משום שראה שלא רצוי להזכיר לו וכי החוקר לא התייחס אליו וזלزل בו (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 90, שורות 19 - 23). כן ציין, באשר לאומה שיחה, כי הוריה של המתלוננת משכו אותו בלשונו ו"ניסו להוציאו ממנה מילים בכוח" (**שם**, בעמ' 91, שורות 27 - 31). עוד ציין, אני התעצבעתי והייתי בבי"ח אצל אבא שלי ודיברתי כל מיני שטויות שלא היה יכול לזרר" (**שם**, בעמ' 91, שורות 3 - 4). בחקירהו הנגדית הודה שאמר "המשחק הזה עלה לכם בזק" וכן כי אמר "אני נשבע לכם שכבר של אמא שלי, אם אני יושב בבית סוהר בפעם הזאת אני בן זונה אם אני לא גומר את כולכם, את כל המשפחה ואני מאים הפעם", אלא שטעنته אמר את הדברים "מתוך עצבים" וכאשר הוא בעקבות הוא מדבר שטויות (**שם**, בעמ' 95, שורות 24 - 32).

50. בדיעבד הסתבר, כי אין בידי של הנאשם הקלותות של המתלוננת שביהם נשמעת המתלוננת מאיימת על הנאשם. הנאשם טען, כי היו בידיו הקלותות כאלו, אולי המתלוננת ככל הנראה מחקה אותו (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 92, שורות 14 - 25). תימוכין לכך הביא בדבריו של מר. י. ס., אשר העיד כעד הגנה ומסר, כי שמע הקלותות שבנה המתלוננת מאיימת על הנאשם ואף צעקות "איי" של הנאשם (**שם**, בעמ' 98). המתלוננת הכחישה מכל וכל שמקחה שיחות שהקליט הנאשם (**שם**, בעמ' 82).

51. כמו כן העידה מטעם ההגנה, גב' ל. נ., אשר סיפרה כי שמעה את המתלוננת פעמים רבות צועקת ומקללת את הנאשם ואת ילדיה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 102).

גדר המחלוקת

52. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית והכרעה בה היא בעיקרה הכרעה בדבר מהימנות הצדדים.

53. התביעה טוענת כי הנאשם תקף את המתלוננת בשלושה מועדים, שבאחד מהם איים עליה וכן איים על הוריה. ההגנה טוענת, כי מאז שהנאים הורשו לפני מספר שנים בעבור אלימות נגד המתלוננת, הרוי שלעיתים תכופות המתלוננת מהלכת עליו איימים כי תגיש נגדו תלונה במשפטה, צועקת ומאיימת עליהם ועל הילדים, והכל ללא שהוא נקט כלפיบาลימות כלשהי.

54. השאלות העיקריות הדורשות הכרעה הן:

א. האם הנאשם תקף את המתלוננת ואיים עליה ביום 14.12.4. וברמשך גם איים על הוריה, וכיום או באישום הראשון? או שמא לא תקף אותה, לא איים עליה ולא איים על הוריה כתענטה הנאשם;

ב. האם הנאשם תקף את המתלוננת ביום 13.9.9.9, כאשר יצאו מהרבנות, וכיום או באישום השני? או שמא אף טפח הנאשם על כתפה באופן ידידותי כגרסת הנאשם בעודתו;

ג. והאם הנאשם תקף את המתלוננת ארבעה - חמישה חודשים קודם להגשת התלונה, וכיום או באישום השלישי? או שמא לא היו דברים מעולם כתענטה הנאשם.

בתיק ישנן מספר מחלוקות משנה, שהעיקריות בהן הן:

א. האם דבריה של המתלוננת להוריה, שלפייהם הנאשם הכה אותה הם בגדר "אמרת עד בעת ביצוע עבירה" שניתן להגשים לפי סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן - עמוד 8

"**פקודת הראיות**")? לטענת התביעה, משוחחה המטלוננט עם הוריה כשעה או שעה וחצי לאחר האירוע, hari שהאמרה עונה על דרישת הספונטניות ונינת להגישה חריג לעדות השמורה לפי סעיף 9 לפקודות הראיות. לטענת ההגנה, הדברים לא נאמרו בסמוך לאירוע ומכאן שאין אמרה עונה על תנאי הסעיף.

ב. אם הדוח הרפואי מיום 5.12.13 מတאר חבלות שגרם הנאשם למטלוננט? לטענת התביעה, החבלות המתוארות בדוח אירעו כתוצאה מתיקף הנאשם את המטלוננט. לטענת ההגנה, אין כל ראייה לכך שהחבלות הן תוצאה של אלימות מצדו של הנאשם, במיוחד כאשר המטלוננט נהגה ליפול כתוצאה מסחרירות ומגרנות מהן היא סובלת.

ג. אם יש לתת משקל לדבריה של הקטינה בפני חוקרת הילדים? לטענת התביעה, למרות שחוקרת הילדים קבעה, כי אין בידיה להעריך את מהימנותה של הקטינה בשל חשש לזריהם, חוקרת הילדים לא קבעה כי האירוע לא התרחש. התביעה בקשה לתת אמון לדבריה של הקטינה וליחס להם משקל של ממש. לטענת התביעה, כל יתר הראיות בתיק מהוות סיוע לעדות הקטינה. לטענת ההגנה, אין לייחס כל משקל לדבריה של הקטינה, וזאת לאור חוות דעתה של חוקרת הילדים, כי בדבריה יש מגמת השחרה כלפי אביה וכי קיימים חשש לזריהם שייתכן ונבע מディיבור ממושך ותשואל מרובה.

ד. אם המטלוננט קיבלה את רשותם של הוריה להקליט את השיחה ביןם לבן הנאשם? ואם לא קיבלה את רשותם, מה המשמעות שיש לייחס לכך? לטענת התביעה, אין לייחס כל משמעות לשאלת לקבלה המטלוננט את רשות הוריה להקלטה השיחה. לטענת ההגנה, בהיעדר הסכמה, מדובר בהקלטה לא חוקית ויש להתעלם מההקלטה.

דין והכרעה

הערכת מהימנותה של המטלוננט - כללי

56. במהלך עדותה של המטלוננט התרשםתי, באופן כללי, ממהימנותה ומכונתה. ניכר היה כי המעדן קשה למטלוננט עד מאד וכי היא מאד נרגשת. המטלוננט פרצה בinci מספר רב של פעמים במהלך עדותה וניכר היה כי מדובר בinci המשקף מצוקה של ממש. למעשה, קשה היה שלא להתרשם מדבריה של המטלוננט ואף הנאשם פרץ בinci מספר פעמים במהלך עדותה. התרשםתי מدادגתה של המטלוננט לנאים ומאבותה אלו. לא נותר כל ספק בתיק כי המטלוננט לא הייתה מעוניינת להגיש תלונה במשטרה וגם אחריו הגשת התלונה בבקשתה לחזור בה מטלוננטה. המטלוננט הדגישה מספר פעמים במהלך עדותה כי אין לה עני להתרשם מהנאשם וכי היא רוצה לתת הזדמנויות נוספות לשיקום יחסיה עם הנאשם, וזאת למרות הביעות הקשות בין השניים. כן הדגישה כי אין לה כל עניון שהנאשם ירצה מסר וכי הנאשם הוא אב טוב לילדים.

57. העובדה שהמטלוננט הגישה באופן رسمي תלונה במשטרה רק יומיים לאחר האירוע, אינה מורידה לדעתינו ממהימנותה בנסיבות העניין. מהתנהוגותה של המטלוננט וمعدותה עולה בבירור, כי לא רצתה להגיש תלונה במשטרה, ולאחרלא הנהל של בית החולים המחייב מעורבות של עובדת סוציאלית במקרה שבו יש חשש לאלימות במשפחה, ספק בעיני אם הייתה בכלל מגישה את תלונתה. גם העובדה שהמטלוננט לא ייחסה חומרה מספקת למעשיו של הנאשם, באופן שיביא אותה להגיש תלונה בו ביום, אין לה כל משמעות ביחס למהימנותה של המטלוננט או ביחס לחומרת מעשיו של הנאשם, ויש בכך כדי ללמד על התנהלותה של המטלוננט כאשה שזו לא הפעם הראשונה שבה הנאשם מכח אותה.

58. יצוין בהקשר זה, כי ביום 4.2.14 הגיעו המטלוננט למשטרה וביקשה לבטל את תלונתה, משום שהיא

מעוניינת לסגור מול הנאשם את הדברים. עם זאת בהודעתה במשטרתאותו מועד אישרה כי הדברים שמסרה למשטרתם הםאמת (**ת21**).

59. כאמור, התרשםתי מdagtha של המתלוונת לנאים. המטלוננט סיפרה על הדיון שבו היה שרוי הנאשם ועל כך שניסתה לסייע לו. כך לדבריה "...ניסיתי לעזרו והכל יצא לי הפור (בוכה) אני לא חלמתי אי פעם שאני אגיע לבית המשפט, בכלל לא רציתי להגיע למשטרת, לא רציתי שהם יהיו מעורבים (בוכה) ... ופשוט הכל הולך לי לטמיון, זה לא היה אמרור להיות ככה, אני לא הייתי אמרור להיות פה, לא חלמתי שאני אהיה פה בכלל במעמד זהה, אני רציתי לעזרה משפחחה שלנו לצאת מזה..." (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 54, שורות 3 - 10). בהמשך דבריה הוסיפה "זה מאור קשה לי, מאד קשה לי 4 החודשים האלה. למרות מה שהוא עשה, זה לא מצדיק את זה, הוא אבא של הילדים שלי, זה לא היה אמרור להיות ככה, היינו אמרורים לлечת לטיפול ויעוץ, ניסיתי להוציא את האדם הזה מהמצב שהוא נמצא, כל פעם בא הביתה מהעובדת והוחל ומסתגר ..." (**שם**, שורות 14 - 16). ועוד הוסיפה "יש לי עוד דברים להגיד, שמה שבינו לבינו שיישאר בצד, אבל הילדים שלי כן זוקקים לאבא, לא חשוב מה ואיך, הם כן רוצים לראות אותו, הם לא רואו אותו כבר 4 חודשים והוא בן אדם טוב, איתם הוא בסדר גמור ..." (**שם**, עמ' 56, שורות 8 - 10).

60. אמנם, מכלל העדויות עולה, כי המתלוונת ככל הנראה לא התמודדה באופן מיטבי עם מחלת אביו של הנאשם, ואולי אף לא תמכה בו באופן ראוי, אולם אין בכך כדי להפחית מdagtha הינה לנאים.

61. מכונתה של המתלוונת ניתן היה להתרשם, גם מושם שלא חששה לומר דברים שעשוים להתפרש לכארה לחובתה. כך למשל, הודתה המתלוונת מספר פעמים כי נגעה לומר לנאים כי תתקשר למשטרת כאשר הנאשם צעק וכאשר רק חשבה שהוא עומד לתקן אותה (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 61, שורות 30 - 31; עמ' 74, שורות 25 - 26) אולם, אין זקוף דברים אלו לחובתה, מושם שככל הנראה היה יסוד למתלוונת לחושש מה הנאשם ומטעם זה נגגה בזיהירות, והיתה מודיעה לנאים כי בדעתה לפנות למשטרת, עוד טרם תקף אותה. כמו כן הודהה המתלוונת, כי בשל תחושת לחץ חשבה הייתה לעיתים צועקת על הנאשם ומקללת אותו (**שם**, עמ' 74, שורות 17 - 18). המתלוונת גם הודהה שנגגה לעיתים מתוך תחושת לחץ לצעק על הילדים (**שם**, עמ' 77, שורות 28 - 30). עוד העידה כי "תכן שהילדים לעיתים שומעים מריבות בינה לבין הנאשם בבית, או שומעים דברים שהוא מספרת להורייה על אותן מריבות (**שם**, עמ' 83, שורות 6 - 21).

62. יצוין, שלמרות שיש בדברים הנזכרים כדי להוכיח, כי גם המתלוונת אינה "טלית שכלה תכלת", כפי שניסתה ההגנה לטעון, לא מצאתי שיש בהם כדי לפגום במהימנותה, אלא להיפך. העובה שהינה מוכנה להודות בכך שגם התנהוגותה אינה ללא ריבב, מחזקת את מהימנותה בעיני.

63. כאמור, הגנה ניסתה להוכיח במהלך המשפט, כי המתלוונת נגגה לצעק ולאיים על הנאשם ועל הילדים. הנאשם אף אמר במשטרת כי יצא קלטות במהלך המשפט, שבהן נשמעת המתלוונת צועקת ומאיימת עליו. בסופו של דבר קלטות כאלה לא הוצגו面前. לא מצאתי כל תימוכין להשערה של הנאשם ושל העד, מר. י. ס., כי המתלוונת היא שמחקה את הקלטות, שהיא לשניהם אין כל ידיעה אישית בנושא. מכל מקום, מוכנה אני לקבל את העובה שהיא המתלוונת ככל הנראה צעקה לא פעם על הנאשם ועל ילדיה (כאמור בעדותה של גב' נ. ל., **פרוטוקול הדיון**, עמ' 102). יתכן אפילו שהמתלוונת אימה על הנאשם. אולם, לא הוצאה לי כל ראייה שמדובר באירועים הנוגעים לאיושומים שלפניהם.. מטעם זה איני מוצאת מקום לכך כל משמעות בהכרעת הדיון.

64. אכן, יתכן כי המתלוונת ניסתה לתאר עצמה, בחלק מעדותה, כרגועה יותר ממה שהיה בזמןאמת, כאשר העודה כי היא אדם שקט ואני צועקת הרבה (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 71 - 72). אולם, הניסיון להמעיט מרמת הלחץ שאותו חוותה הוא בגדר נטייה טבעית. כאמור, המתלוונת הודהה כי היו לחצים רבים בבית וכי אף התפרצה וצעקה על

הנואם ועל ידיה, לא אחת. בנסיבות אלו, לא מצאתי שיש בתיאור המיטיב שלא את עצמה, כדי לפגום במהימנותה הכללית.

הערכת מהימנותו של הנואם - כללי

65. כאמור, הנואם הכחיש מכל וכל את העבירות שייחסו לו בכתב האישום. הנואם טען כי בשל עברו הפלילי, לעיתים תכופות ובכל פעם שהתקרב אל המתלוונת, היא נגהה לאיים עליו, בכך שתגשים נגדו תלונה במשטרת, וזאת מבלתי שנקט כל אלימות כלפי.
66. הנואם לא השתמש במינוח "עלילה", אולם למעשה, אם אכן לא נקט כלפי כל אלימות, הרי שטענותיה של המתלוונת נגדו הן בגדר עלילות שווא.
67. מצאתי קושי במתן אמון לגרסת הנואם, שלפיה המתלוונת העיליה עליו עלילות שווא, ולמעשה ייחסה לו מעשי אלימות שלא אירעו. ההגנה טענה כי הנואם גדול ממדים ואילו המתלוונת קטנה ממדים, ומכאן כי מעשי שעשוים היו להתרחש בנסיבות מסוימת. לא השתכנעתי, כי הייתה למתלוונת סיבה כלשהי לטעון כי הנואם מכח אותה בכל פעם שהתקרב אליה לחבק אותה. גם אם הנואם גדול גוף ביחס למתלוונת, קשה להלום טענה כי אינה יודעת להעיר נוכנה כי בן זוגה הגיע אליה מתוך גילוי חיבה ולא בנסיבות מסוימת. גם הטענה, כי הילדים פירשו את ניסיונותיו להתקרב לאשתו ככל מעשים אלימים, אינה משכנעת כלל ועיקר, ויש בה כדי לזלزل בהבנה של הילדים את המציאות.
68. יתר על כן, לאחר שהשתכנעתי כי המתלוונת לא הייתה מעוניינת כלל בהגשת תלונה, לא ברור מדוע תעליל על הנואם ללא כל סיבה ותאיים עליו כי תגשים נגדו תלונה במשטרת.
69. מצאתי כי הנואם לא אמר אמת ביחס למספר נושאים שעלוים נחקר במשטרת.
70. בראש ובראשונה, הנואם לא אמר אמת בשלוש הזרמיונות שבהן נחקר במשטרת ביחס לשיחתו עם הוריה של המתלוונת ביום 4.12.13. יתר על כן, כאשר המתלוונת השמיעה לו את ההחלטה השיחה במהלך העימות, הכחיש שמדובר בקולו שלו ובקולו של אביה של המתלוונת. לא השתכנעתי כלל מהגionם של הדברים שאמר בעדותו, שלפיהם לא אמר אמת במשטרת, כי לא רצוי להזכיר לו וראה שהחוקר אינו מזכיר לו ומזלזל בו. לו הייתה הטענה נוכנה, הרי שמצופה היה כי לא ישף פעולה בחקירותו, ולא כי ישקר דווקא ביחס לקיומה של שיחה עם הוריה של המתלוונת. מסקنتי היא, כי הטעם היחיד שהוזכר במהלך המשפט בקשר לשיקר במשטרת ביחס לשיחתו עם הוריה של המתלוונת, הוא בשל קיומה של קליטת המוכיחה את שקרים. יתרכן, כי לו הייתה קליטת המוכיחה את שקרים בנושאים אחרים, הינו מוצאים הודהה שלו גם ביחס לנושאים נוספים במהלך המשפט. מכל מקום, אי אמירת אמת בנסיבות עקבית במהלך חקירותיו במשטרת ביחס לשיחה עם הוריה של המתלוונת, מקשה על מתן אמון בנואם ביחס לנושאים אחרים.
71. נושא נוסף שבו הנואם לא אמר אמת במשטרת נוגע לאיורים שאירעו לאחר שיצאו מהרבענות ביום 9.9.13 בעוד שבחקירתו במשטרת, אמר שככל לא נגע בה באותו אירוע, הרי שבעודתו בבית המשפט, לאחר ששמע כי המתלוונת אומרת שמדובר היה ב"טפיחה", אמר גם הוא כי טפח לה על הכתף.
72. יתר על כן, הנואם אמר כמה וכמה פעמים במהלך חקירותיו במשטרת, כי כלל לא נגע במתלוונת באותה תקופה, וזאת בשל חשש כי תמלון נגדו במשטרת. לעומת זאת, במהלך עדותו בבית המשפט ציין מספר פעמים כי נהג לחבק אותה, וכי בכל פעם שרצה לחבק אותה, הייתה המתלוונת צועקת כי תגשים נגדו תלונה במשטרת. הרי, כי אמירותיו במשטרת בהקשר זה אין יכולות לדור בכפיפה אחת עם עדותו בבית המשפט.

.73. לאור כל האמור, מצאתי כי קיים קושי, באופן כללי, לתת אמון לדבריו של הנאשם.

אם הנאשם הכה את המתלוננת ביום 4.12.13 - האירוע האחד נשוא האישום הראשון?

.74. כאמור, כתוב האישום מיחס לנאשם באירוע הראשון שבאיםו הראשו כי הכה את המתלוננת ואימע עליה ביום 4.12.13. הראות שהוצעו במשפט בהקשר לכך, הינן: עדותה המפורטת של המתלוננת בבית המשפט שלפיה הנאשם הכה אותה באותו מועד, כי כתוצאה מהמכה שנותן לה הנאשם נוצר לה שטף דם באוזן והוא לה כאבי ראש; מזכיר של השוטר לוצקי שלפי בשיחה עם המתלוננת בבית החולים מסרה לו, כי היא מעוניינת להגיש תלונה, אולם פוחדת מהנאשם שהיה בכלא בשל אלימות ואמר לה כי אם שוב תחולון עליו "הוא יפרק אותה" (**ת/5**). המזכיר הוגש לעצם אמרית הדברים ולא באשר לאמתות תוכנם; דבריהם של הוריה של המתלוננת, כי המתלוננת התקשרה אליהם בסביבות השעה 14:00 - 00:15 וסיפרה להם, כי היתה אלימות בבית ומואחר יותר בערב סיפרה להם כי הנאשם הכה אותה; ד"ח רפואי מבית החולים "אסף הרופא" (**ת/1**); סיכום הייעוץ שערכה העובדת הסוציאלית (**ת/16**); הקלטה החקירה שערכה חוקרת הילדים, שבמסגרתה הקטינה מסרה כי ראתה את אביה מכיה את אמה במועד הרלבנטי וכן שמעה אותו מאים (**ת/19** **1** ו-**2**; **ת/17**).

.75. כבר צייתי, כי להערכתם דבריה של המתלוננת בעדותה, באופן כללי, הם מהימנים. מצאתי, כי גם עדותה באשר לאירועים שאירעו ביום 4.12.13 היא מהימנה. המתלוננת מסרה עדות מפורשת והגונית. היא תיארה בפרוטרוט את האירועים שהובילו לכך שהנאשם הכה אותה לעיניהם של ילדיהם. לא היה לה כל אינטנס להעליל על הנאשם. להיפך, המתלוננת נמנעה מהגשת תלונה במשטרה ואלמלא ביקורה בבית החולים והתערבותה של העובדת הסוציאלית, ספק עניין אם הייתה מגישה בכלל תלונה. יתר על כן, גם בדייבד ביקשה המתלוננת מהמשטרה לחזור בה מהתלונה שהגישה.

.76. צוין, כי המתלוננת לא אמרה דבר בעדותה באשר לכך שהנאשם איים עליה באותו יום.

.77. לעדותה של המתלוננת, כי הנאשם הכה אותה ביום 4.12.13, מצאתי חיזוק במספר ראיות.

.78. המתלוננת דזווה על האלים להוריה כשעה וחצי לאחר שאירע האירוע. המדובר בדיווחו אותנטי של בת המספרת, לפי תומה, להוריה על הטראה שעברה ומבקשת מהם עזרה. בהקשר זה ביקש להציג, כי השאלה מודיע הוריה של המתלוננת לא הפסיקו את עבודתם וחשו לעזרתה של המתלוננת, אינה רלבנטית כלל לבירור האשמה. יתרון היו מרגלים בטענות של בתם כי הנאשם אלים ככלפה, ויתכן שלא סברו שמדובר באליםות קשה, ויתכן כי לא רצוי להתערב בכך כאשר מדובר באחין שלהם, ויתכן כי אכן היו עוסקים באותה העת. אולם מכל מקום, לא הוריה של המתלוננת עומדים למשפט על חובותיהם כלפי בתם. נזכר בעדותם, כי הם מרגשים אשמה על כך שלא סייעו לבתם בזמן אמיתי אין בכונתי לבקרם על התנהוגותם.

.79. האם דבריה של המתלוננת להוריה הם בגדיר אמרת עד בעת ביצוע עבירה שניית להגישה לפי סעיף 9 לפוקודת הראיות, כתענת התביעה? כדיוע, לשם השרות אמרת עד כראיה לתוכנה, יש להוכיח כי הדברים נאמרו תוך כדי התרחשויות העבירה, או בסמיכות זמניות למעשה העבירה. סבורה אני כי במקרה שלפנינו, קשה לומר כי פער של כשעה וחצי עונה על דרישת הספונטניות, במיוחד כאשר אין מחלוקת כי האירוע הסטיים, וכי המתלוננת יצאתה מביתה לאחר שהנאשם הלך לשון. יתר על כן, בשיחתה הראשונה עם הוריה לא מסרה פירוט של האירועים ורק מאוחר יותר בשעות הערב, פירטה את ההתרחשויות (ראו: ע"פ 7555/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.7.12)).

.80. מכל מקום, גם אם דבריה של המתלוננת להוריה אינם יכולים לשמש כראיה לאמתות תוכנם לפי סעיף 9

לפקודת הראות, הרי שעצם אמירת הדברים בסמוך לאחר האירועים, ולאחר מכן בפирוט בערב, משמש כחיזוק למהימנותה של המתלוננת (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.09)).

81. חיזוק נוסף לדבריה של המתלוננת בדבר האירועים שאירעו ביום 4.12.13 מצאתי בדו"ח הרפואי של בית החולים "אסף הרופא". המתלוננת דוחה כי הגיעו בשל כך שהנאשם הכה אותה בראשה. לא היה למתלוננת כל סיבה לומר דברים שאיןםאמת בבית החולים. הבדיקה הרפואית שעבירה ממשת את דבריה, כי הנאשם גرم לה שטףدم באוזן, כאשר לפי הדו"ח נמצא שפחו באוזן ימין.

82. גם לעובדת הסוציאלית בבית החולים סיפה המתלוננת כי הנאשם הכה אותה ביום 4.12.13, כי הכה אותה גם בעבר וכי הם מטופלים במרכז זולב. לשוטר שהגיע בעקבות הדוח של העובדת הסוציאלית, אמרה כי היא חששת להתלונן נגד הנאשם משום שהוא "הוא ירצה אותה". יש להזכיר, כי המזכר (**ה/5**) הוגש בהסכמה רק לעצם אמירת הדברים ולא באשר לאמתות תוכנן.

83. חיזוק נוסף למהימנותה של המתלוננת מצאתי בדבריה של הקטינה לחקרת הילדים. כאמור, בחקירתה מתארת הקטינה פרטים את אירועי יום 4.12.13. לדבריה, אביה הכה את אמה בשלב ראשון כאשר אכלו ארוחת ערב, ולאחר מכן בחדרו של האח, כאשר דחף אותה והפיל אותה. כמו כן ציינה הקטינה, כי הנאשם אמר כי "אנחנו נמות". אמן, לפי חוות דעתה של חוקרת הילדים, יתכן שדבריה של הקטינה זההמו, אשר נחשפה לדברים שאמרה המתלוננת בדבר האירועים. מגמת ההשערה באהה לידה ביטוי בשימוש בביטויים שככל הנראה שמעה מאמא כמו "hrs li at gab", "קטנטונט", "אני לא משותת שלך". אולם, אין מחלוקת כי הקטינה הייתה בבית באותו מועד, וכפי שראינו ציין הנאשם, היא בקשה ממנו לחדרו מעשי. לאחר שהתרשםתי מהקטינה בصفיה בקליטת חקירתה (**ה/1 ו-2**), אין לי ספק, כי גרעין דבריה הוא אמת. הקטינה חזרה ותיארה ברצף את אירועי אותו היום, כפי שהוא ראתה אותם. הקטינה חזרה על האירועים מספר פעמיים. הקטינה סייפה פרטים רבים על האירוע. פרטים רבים זהים לחלוון לתיאור שמסירה המתלוננת ולא סביר בעניין, כי ילדה בת 5.5. שינה פרטים כה רבים, אשר כלל לא ראתה בהם עינה. לאור כל האמור, גם אם במקביל שמעה את אמה מספרת את הדברים להוריה, הרי שלא מצאתי כי היה בזיהום זה כדי לחבל בגרעין דבריה של הקטינה, שלאפי הנאשם הכה את המתלוננת.

84. כאן המקום להעיר, כי עדותה של הבת בפני חוקרת הילדים אינה הראה המרכזית בתיק, אלא היא משמשת אך כחיזוק לראות אחרות ומילא אינה צריכה סיוע. על כן דא כבר נפסק:

... אכן, הודיעתILD שנסמקרה בפני חוקר ילדים בהתאם לסעיף 9 לחוק לתיקון דין הראות (הגנת ילדים), תשט"ז-1955, זקוקה, על פי סעיף 11 לאותו חוק, לסייע ... אולם, בענייננו, מילא, עדותו של המתלונן לא שימושה כראיה עצמאית בלבד אלא יחד עם האישומים ...; על כל האירועים אודותיהם סיפר המתלונן העידו גם עדים נוספים; וכי שציין בית המשפט קמא במסגרת הכרעת הדין, הייתה עדותו של המתלונן חיזוק לעדויותיה של המתלוננת. במצב זה, משלא שימושה עדותו של המתלונן כעדות עצמאית להרשעת המערער, אין דרישת הסיוע חלה עליה. הדבר אף עולה במפורש מלשונו של סעיף 11 האמור, הקובל כי "לא ירושע אדם על סמר ראה לפי סעיף 9, אלא אם יש לה סיוע בראה אחרת". משמע, ככל שמדובר בראיה לפי סעיף 9 שאינה עומדת כראיה עצמאית לצורך הרשעה, אין זקוקה היא לכל סיוע נוספת, וזה אכן המצב בענייננו" (ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.06)).

85. למול דבריה של המתלוננת, כי הנאשם הכה אותה - דברים שמצאתי להם, כאמור, חיזוקים רבים - עומדים דבריו של הנאשם, בבדיקות מזהרת. הנאשם, כאמור, מכחיש את האירוע מכל וכל וטוען כי לא הכה את המתלוננת

באוטו מועד ולא איים עליה. כמו כן טען, כי המתלוונת נהגה לאיים עליו שתתלוון במשטרה, ללא כל סיבה, והפעם מימה את האיום. לא מצאתי כל הגיון בדבריו של הנאשם, כאשר עולה מהמדוברנת לא רצחה כלל להגיש תלונה נגדו והגישה את התלונה רק לאחר מעורבותה של העובדת הסוציאלית בבית החולים. לו מדובר היה בעילה, הרי שהיא מצופה כי המתלוונת תגש ביוזמתה תלונה במשטרה ולא יהיה צורך להנעה להגיש את התלונה. יתר על כן, הנאשם לא נותן כל הסבר לתיאור המפורט שמסרה הקטינה לחוקרת הילדים. גם אם נכונים דבריו, כי הקטינה שמעה דברים מהאם, וכי קיים זיהום כלשהו, באשר לפרטי הדברים שמסרה, לא יתכן שלידה בת 5.5 תדע לחזור בפירות כזה על דברים שלא ראתה כלל ותהיה מסוגלת בתחום רב לתארם כאילו היא ראתה אותם וזאת ממש חקירה ארוכה וממושכת. כל זאת במיוחד, כאשר דבריה תואמים ככל את התיאור שמסרה המתלוונת.

86. לאור כל האמור, מסקנתי היא, כי הנאשם כהה את המתלוונת ביום 4.12.13, לפי התיאור שמסרה המתלוונת בעדותה במשפט.

87. האם הנאשם גרם למתלוונת חבלה? כאמור, לפי הדוח הרפואי (**ת/1**) נמצא שפושף באוזן ימין של המתלוונת, אולם לא נמצאו חבלות חיצונית. משמצאי, כי מהימנים דבריה של המתלוונת, כי בעקבות המכחה נוצר לה שפטدم באוזן ומתעם זה הלכה להיבדק בבית החולים, הרוי שמסקנתי היא שהשפושף באוזן נגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם. לא מצאתי מקום להכריע בשאלת אם כאבי הראש, גם הם, תוצאה של התקיפה, וזאת משומם הקושי להוכיח קשר סיבתי בין הדברים.

88. באשר לעבירות האיומים כלפי המתלוונת, אשר יוכסה לנאים באירוע הראשון באישום הראשוני - לא מצאתי כי הוצגו לבית המשפט ראיות מספקות באופן המספיק להכרעה במשפט פלילי. כאמור, המתלוונת לא העידה, כי הנאשם איים עליה ביום 4.12.13. מזכרו של לוצקן, המתעד בדברים שאמרה המתלוונת בהקשר זה, הוגש רק עצם אמירת הדברים ולא באשר לאמתות תכונם (**ת/5**). בנסיבות אלו, אין די בדבריה של הקטינה לחוקרת הילדים, שלפיהם הנאשם אמר ש"colnmo nmoth", שאין להם כל סיווג בראה אחרת, כדי לבסס הרשעה ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

אם הנאשם איים על הוריה של המתלוונת ביום 4.12.13 - האירוע השני נשוא האישום הראשוני?

89. כאמור, כתב האישום מייחס לנאים באישום הראשוני כי איים על הוריה של המתלוונת ביום 4.12.13. הראיות שהוצעו במשפט באשר לכך, הינן כדלקמן: דבריו של אביה של המתלוונת שלפיהם הנאשם איים עליהם באותה שיחה; דבריה של אמה של המתלוונת שלפיהם הנאשם איים עליהם באותה שיחה; דבריה של המתלוונת, אשר שמעה את השיחה, שלפיהם הנאשם אכן איים על הוריה; דבריו של הנאשם בשלוש הזדמנויות במשטרה, כי לא קיים כלל שיחה עם הוריה של המתלוונת ביום 4.12.14; דבריו של הנאשם בעדותו, כי אכן קיים את השיחה עם הוריה של המתלוונת וכן אמר את הדברים המ/topicsים לו, אולם זאת בשל כך שימושו בלשונו עד שהתרגuzz; הקלהה של השיחה.

90. במהלך המשפט, התעורר ספק באשר לקבילותה של הקלהה השיחה בין הוריה של המתלוונת לבין הנאשם. כאמור, אמה של המתלוונת העידה כי המתלוונת הייתה בחדר הסמוך כאשר השיחה החלה וכי מלכתחילה לא ידעה על הקלהה השיחה, אולם כבר במהלך השיחה נודע לה ונודע לבעלת שהמתלוונת מקליטה את השיחה. אביה של המתלוונת העיד, כי רק במשטרה גילתה שהמתלוונת מקליטה את השיחה. לעומת זאת, המתלוונת העידה, כי הייתה בחדר כאשר הוריה שוחחו עם הנאשם וכי ידעו על ההקלטה מתחילה.

91. אכן, נמצאו סתירות בין דבריה של המתלוונת באשר להקלטה השיחה, לבין דבריהם של הוריה, וזאת באשר לידעתם של ההורים בדבר ההקלטה והסכמתם לכך וכן באשר למיקומה של המתלוונת בזמן ההקלטה.

92. אולם, גם בהנחה שההקלטה לא הייתה חוקית, או שימושו מהצדדים אינם דובר אמת באשר לנסיבות השיחה, הרי שקיימות ראיות עצמאיות בדבר קיומה של השיחה ובדבר הדברים שאמר הנאשם באותה שיחה. שהיעידו הוריה של המתלוונת והמתלוונת עצמה על תוכנה של השיחה ועל כך שהנאשם השמע איזומים באותה שיחה, אין לייחס כל ממשעות לשאלת קובלותה של ההקלטה. יש לזכור, כי הדברים שהיו צדדים לשיחת העידן על תוכנה. יתר על כן, גם המתלוונת ששמעה את השיחה העידה כי הדברים אכן נאמרו. בסופה של דבר, גם הנאשם בחיקירתו הנגדית, הודה כי אכן אמר את הדברים המיויחסים לו, אולם ניסה לתת הסברים מדווקאים את הדברים האמורים.

93. בנסיבות אלו, ההקלטה משמשת רק כחיזוק לכך שהדברים אכן נאמרו, ותו לא. חיזוק זה לא נדרש בנסיבות העניין, כאשר אין כבר מחלוקת שהשיחה אכן התקיימה וגם אין כבר מחלוקת כי הנאשם אכן אמר את הדברים המיויחסים לו במהלך ההלכה של אותה שיחה.

94. כאמור, הנאשם אמר בשיחה את הדברים הבאים: "המשחק הזה יעלה לכם ביוקר"; "אני נשבע לך בבר של אמא שלי, אם אני ישב בבית הסוהר בפעם הזאת. אני בן זונה אם אני לא גומר את כולכם, את כל המשפחה. אני מאים הפעם"; "זה נגמר מספיק. אני ישבתי שנה שלימה"; "הפעם אני מבטיח לך אני אשב בבית סוהר. לא מעוניין אותי. אבל הפעם אני לא אשtopic".

95. כדיודע, אין לבחון את יסוד "הaims" שבعبارة לפי סעיף 192 לחוק העונשין, לפי קנה מידת סובייקטיב של האדם שכפלו הופנה האים. לא רגשותו או אטיותתו של מי שהדברים היו מכוונים כלפי הון שקובעות, אם יש בדברים ממשום איוםאמם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באהה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותו של המקרה (ע"פ 103/88 **ליקטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, בעמ' 378 (1989)).

96. אין, אפוא, כל רלבנטיות לשאלת אם הוריה של המתלוונת היו אדישים לדבריו של הנאשם, או אם אכן האמינו או לאו, שהנאשם ימשך את דבריו. יתר על כן, עבירות האויומים אינה דורשת כי המאיים אכן התכוון למשך את האים ואין כל נפקות לשאלת אם הנאשם אכן התכוון למשך את אויומו אם לאו.

97. דבריו של הנאשם, כי "גמר" את כל המשפחה וכי "ישב בבית סוהר" ולא ישtopic" בוודאי שהם בגדר "aims" על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה ומטרתם להפחיד את האדם או להקנito". מכאן, שהדברים שאמר הנאשם הם בגדר אויומים כלפי הוריה של המתלוונת.

האם הנאשם הכה את המתלוונת ביום 9.9.13 ביציאה מהרבענות - האירוע נשוא האישום השני?

98. כתב האישום מיחס לנאם באישום השני, כי הכה את המתלוונת כאשר יצא מהרבענות ביום 9.9.13. הראות שהוצעו במשפט באשר לאירוע ביום 9.9.13 הינן: עדותה של המתלוונת במשפט שלפיה הנאשם טפח על כתפה בצחיקן כאשר יצא מהרבענות; דבריו של הנאשם בחקירה שלפיו לא נגע בה כלל באירוע; דבריו של הנאשם במשפט, שלפיהם טפח לה על הכתף.

99. כפי שכבר צייתי, מצאתו כי המתלוונת היא מהימנה ואין לי כל סיבה שלא לחתם אמון בדבריה. אמנם, מחקריתה הראשית עולה שככל הנראה אמרה דברים אחרים בחקירה המשטרתית. אולם דברים אלו לא הוגשו לבית המשפט ואין כל ראייה שהווצגה לבית המשפט באשר לדברים המדיוקנים שאמרה במשטרת. יתרכן מאוד שהפער בין הדברים שאמרה במשטרת לבין הדברים שאמרה בבית המשפט הוא פער הנובע מפרשנות של האירועים. אולם מכל מקום, לאחר שבחרתי לחתם אמון, כמובן, לעדותה של המתלוונת, לא מצאתי מדווקא שלחזור מכך, דזוקא באשר לתיאור

הairou שairu לאחר יציאתם מהרבות.

100. אולם, הتبיעה טעונה, כי המטלונת בחרה להפחית מחומרת האירועים על מנת לסייע לנאים ומטעם זה לא חזזה על הדברים שאמרה במשטרה באשר לairou יום 9.9.13. לא מצאתי כל הגון בטענה זו של הتبיעה, כאשר המטלונת עומדת בעדותה על כך שדווקא האירוע החמור יותר המפורט באישום הראשון אויר כהויתו וכפי שתיארה במשטרה ואילו באשר לairou החמור פחות, היא מוסרת בעדותה תיאור שונה מזה שמסרה במשטרה.

101. יתכן מאוד שהנאשם אכן הכה את המטלונת בנסיבות מהרבות. אולם, לאור דבריה של המטלונת, יתכן גם שמדובר היה בטעיה יידנית בלבד ותו לא. בנסיבות אלו, לא ניתן לומר, כי מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לשם הוכחת עברית התקיפה, שלפי המיוחס בכתב האישום אוירעה ביום 9.9.13.

102. מכאן, שלא השתכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנואם אכן הכה את המטלונת ביום 9.9.13, כאשר יצא מהרבות.

אם הנואם הכה את המטלונת ארבעה - חמישה חדשים לפני הגשת התלונה - האירוע נשוא האישום השלישי

103. עוד מיחס כתוב האישום לנואם השלישי, כי הכה את המטלונת בראשה ארבעה - חמישה חדשים לפני שהגישה תלונה למשטרה, עת שב הנואם מהעבודה לבית שאל הנואם "מה? לא הכנסת? אין ליبشر לאכול". הריאות שהוצגו במשפט באשר לairou זה, הינם כדלקמן: עדותה של המטלונת המתארת את האירוע; עדות של הנואם, שלפיו אכן היה אויר שבו שב הבית והטלון על כך שאין אוכל במרקם וסגר בעצבנות את המקרר, אולם לדבריו, לא הכה את המטלונת באותו מועד.

104. במהלך המשפט התבירר, כי בעת חקירתה במשטרה, אמרה המטלונת בהזדמנות אחת, כי האירוע אויר חמישה חדשים - שלושה לפני הגשת תלונתה במשטרה, ואילו בהזדמנויות אחרות, אמרה כי האירוע אויר ארבעה - חמישה חדשים קודם לכן. כאמור, הודיעותה של המטלונת לא הוגשו לבית המשפט ולא היה אפשרי להתרשם מבדיקות מהדברים שאמרה לענין זה.

105. כאשר נשאלת על פער זה בעדותה, צינה המטלונת, כי "יכול להיות שהוא לא היה כזה חשוב, או שהוא לא היה ... אני לא זכרת את הכל בבירור, יש לי קצת בלב אוטם מכל העניינים האלה, מהתרגשות, לא יודעת מה להגיד" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 67, שורות 5 - 6).

106. הנואם, כאמור, הודה בעדותו, כי היה אויר שבו התלון על כך שאין אוכל, היה עצבני וטרק את דלת המקרר.

107. בנסיבות אלו, אין לייחס לדעתי, משמעות של ממש לכך שהמטלונת מסרה שתי גרסאות לענין המועד המדיוק שבו אויר האירוע ויתכן מאוד שהיא איננה זכרת את המועד המדיוק. למעשה, הנואם אינו מכחיש את מסגרת האירוע - משמע שהוא אויר כזה - והוא מכחיש רק שהכה את המטלונת באותו מועד. מכאן, שאין כבר משמעות לשאלת אם האירוע אויר ארבעה - חמישה חדשים קודם לתלונה או שהוא חמישה חדשים - שלושה לפנייה.

108. העובדה, כי הנואם מודה שהוא אויר שבו התפרץ על המטלונת בהעדך מזון, רק מחזקת את מהימנותה של המטלונת. מה טעם נמצא למטלונת להמציא כי באותו אויר דווקא - שכבר אין מחלוקת שכן אויר - הכה אותה הנואם?

90. יתר על כן, דבריה של המתלוונת בעדותה, כי האירוע לא היה כזה חשוב, מחזקת את הרושם, כי למතלוונת נטייה להמעיט ולהקטין את אירועי האלים שחוותה מצדיה של הנאשם. אולם, המתלוונת לא חזרה בה מהתייאר שמסרה ובנסיבות שהן מצאת כי המתלוונת היא מהימנה, אין לי כל יסוד לפיקפוק גם בעדותה לעניין זה.

101. לאור האמור, אני קובעת, כי הנאשם הכח את המתלוונת מספר חדשים קודם להגשת התלונה, במועד שלא הוכח, כאשר נמצא כי אין מקום בביתם.

סוף דבר

111. כאמור, קבעתי כי לא הוצגו לבית המשפט ראיות מספקות לצורך הרשותה הנאשם בעבירה של איומים כלפי המתלוונת ביום 4.12.13. מכאן שאני מזכה את הנאשם מעבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באישום הראשון שבכתב האישום.

121. כמו כן קבעתי, כי לאור דבריה של המתלוונת בעדותה, כי ביצאה מהרבותנות, הנאשם אף טפח בידידותיות ובצחוק על כתפה, הרי שלא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירות התקיפה. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באישום השני בכתב האישום.

131. מצאת כי עדותה של המתלוונת באשר לאיורים שאירעו ביום 4.12.13 הינם מהימנים וכי לדברים אלו מספר חיזוקים. מכאן שהחלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

141. אין כבר מחלוקת כי ביום 4.12.13 הנאשם אכן אמר להוריה של המתלוונת את הדברים שייחסו לו. הגיעתי למסקנה, כי הדברים אלו הם בגדיר איומים. ומכאן שהחלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים כלפי הוריה של המתלוונת, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באישום הראשון.

151. כמו כן, קבעתי כי עדותה של המתלוונת באשר לאיורים שאירעו מספר חדשים לפני הגשת תלונתה, עת הנאשם התلون על כך שאין אוכל בבית, הם מהימנים. מכאן שההחלטה להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוכסה לו באישום השלישי.

161. לפני סיום, ובשים לב לכך, שהצדדים הביעו בדיון את אבותם זה לזה ואת רצונם לשוב ולחיות כזוג נשוי, אני תקווה, כי ישכלו לטפל בבעיות הזוגיות והמשפטית וביחד כי הנאשם יפנה לטיפול ממשמעותי שישיע לו להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד.

ניתנה והודעה היום י"ב איר
תשע"ד, 12/05/2014 במעמד
הנוכחים.
אפרת פינק, שופטת

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום 14.5.2014 בשעה 12:00.

הנאשם יבוא לדין באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ב איר תשע"ד, 12/05/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת

קלדנית: אילית סוסן

הוקלדעלידיילטסונ